

ADALET, İHSAN VE İSLAM: ZULME KARŞI DURMANIN ÖNEMİ

Önce hadis dersi yapıyoruz, ondan sonra toplantımız Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîfleriyle bereketlenir...

Bir sayfa açtık, oradan besmeleyle okuyoruz:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا
فِيهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ وَفِي كُلِّ حِينٍ. وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
عَلَى سَيِّدِ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى
آلِهِ وَصَحْبِهِ وَمَنْ تَبِعَهُ بِإِحْسَانٍ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn. Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîhi alâ külli hâlin ve fî külli hîn. Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn seyyidinâ Muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ecmaîn ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn.

Evvelâ Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in ruh-i pâkine bizlerden hediye olsun diye; sonra mübarek âl'ine, ashâbına, etbâına, ahabbına, cümle evliyâullah ve salihlerin, din tarikat ve tasavvuf büyüklerimizin ruhlarına, âhirete göçmüş olan bütün müslüman geçmişlerimizin; anne, baba, dede, nene, akraba, kardeş, dostlarımızın ruhlarına; sonra da bizim dünya ve âhirette saadet ve saadet ve selâmetimize vesile olması için kendimize bir *Fâtiha*, 11 *İhlâs-ı Şerîf* okuyalım, Allah bu muradlarımıza erdirmesin, ondan sonra başlayalım.

Buhârî'nin ve diğer mühim kaynakların Şurahbil b. Evs *radiyallahu anhu*'ten rivayet ettiği bir hadîs-i şerîf, açtığımız sayfanın birinci hadîs-i şerîfi...

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyorlar ki;

مَنْ مَشَىٰ مَعَ ظَالِمٍ لِّیَعِينَهُ، وَهُوَ یَعْلَمُ أَنَّهُ ظَالِمٌ، فَقَدْ
خَرَجَ مِنَ الْإِسْلَامِ

Men meşâ mea zâlimin li-yuînehû ve ya'lemu ennehû zâlimun fekad harece mine'l-İslâmi.

“Her kim ki zalimle beraber, ona yardım etmek için, onun zalim olduğunu bildiği halde yanında yürürse İslâm’dan çıkmış olur.”

Zalim, “zulüm yapan, adalet etmeyen, haksız iş yapan, haksızlık yapan, birilerinin haklarını çiğneyen insan” demek.

Haksız iş yapmak çeşitli şekillerde olur. Eğer insan başkasına karşı haksızlık yapmışsa başkasına karşı zalim olmuş olur, hakkını yemiş olur. Kendisinin âhirette ceza görmesine sebep olacak bir şey yaparsa o zaman kendi nefesine zulmetmiş olur. Onun için günahkâr insan kendi nefesine zulmetmiş insan oluyor.

ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ

*Zâlimun li-nefsihî.*¹ Kendi kendisine zulmediyor. Çünkü o günahı işlediği zaman nefsi ondan âhirette ceza çekecek.

O halde ne oluyor?

¹ 18/Kehf, 35; 35/Fâtır, 32; 37/Fussilet, 113.

Kendisine zulmetmiş oluyor.

Demek ki her şeyin Allah'ın emrine uygun, hakkâniyete uygun olması lazım. Kimse-
nin hakkını yememek, çiğnememek lazım. Bu
bir.

İkincisi; başkalarının haksızlık yapmasına
da müsaade etmemek lazım. Eğer haksızlığı
yapan, yani zalim olan, adaletsiz olan kimse-
nin mümkünse zulmünü engellemeye çalış-
mak lazım.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*
Efendimiz buyuruyor ki;

“Senin müslüman kardeşin zalim de olsa
mazlum da olsa ona yardım et.”

Diyorlar ki;

“Yâ Resûlallah, mazlumken yardım ede-
lim, zulme uğruyor, eziliyor, yardım edelim;
ama zalimken yardım nasıl olacak?”

“Zulmünü yaptırtmazsın, engellersin, o
da ona yardımdır.”

Demek ki müslümanın vazifesi zulmü en-
gellemektir, zulmü yaptırmamaya çalışmak-
tır. Bunu yapmıyor, zulmü engellemiyor, bir

de kalkmış zalimin yanı başında yürüyor; zalime destek, zalime dalkavuk, zalime yardımcı... Böyle olursa o zaman onun hâli daha da fena oluyor. O İslâm'a yakışan bir şey yapmamış oluyor, İslâm'dan çıkmış oluyor.

Demek ki derece derece özetlememiz gerekirse; kendimiz zalim olmayacağız, adil olacağız. Ne kendimize haksızlık yapacağız, ne de başkasına... Ne başkasının hakkını çiğneyeceğiz, ne de günah işleyip kendimizi âhrette başımızı derde sokacak, azap görecek duruma düşüreceğiz. Bu bir. İkincisi; zulmü nerede görürsek görelim, engellemeye çalışacağız.

Müslüman kadınlardan birisi bir yahudi kalesinde mal satmaya gitmişti. Orada pazar vardı. Şu bizim semt pazarları gibi, o da kendisinin satabileceği şeyleri yanına almıştı; yağ, süt, peynir neyse, onları satmaya gitmişti. Müslümandı. Yahudi kalesinin içinde, avlusunda pazar var; oraya satmaya gitmişti. Başkaları da gelmiş, müşteriler de var, satıcılar da var. Yahudilerden bir tanesi bu -oturmuş olan- kadının arka tarafında farkına varmayacak bir zamanda eteğinin ucunu üst tarafına

iliştirdi, dikenle iğneledi, tutturdu. Oturduğu zaman bir şey yok. Kadın da hissetmedi; çünkü anlamıyor, elbisesinin kıvrık kısmını öbür tarafına iliştirdi. Kadın anlayamadı. Fakat kadın ayağa kalktığı zaman eteği üst tarafa iliştirilmiş olduğu için eteği ayaklarını örtmemiş oldu, açılmış oldu. Çünkü kumaşın alt tarafı üst tarafına iliştirilmişti. Böylece ayağa kalktığı zaman ayakları görölmüş oldu.

O mendebur yahudiler buna; “Bak bunu işte bu duruma düşürdük!” diye güldüler. Ama bu durum kadıncağızın çok ağırına gitti. “Bana yardım edecek kimse yok mu?” diye yardım istedi. “Yok mu bana yardım edecek bir müslüman?” dedi. Orada pazara gelmiş bir müslüman vardı; ya satış için, ya alış veriş, bir şey almak için. O yahudi kabilesinin kalesinin içinde o kadının yardımına koştu. Çarpıştı ve şehit oldu! Nihayet bir kadına yapılan bir maskaralık, bir sarkıntılık... Ve bir müslüman hemen onun yardımına koşuyor.

اَلْمُسْلِمُ اَخُو الْمُسْلِمِ، لَا يَظْلِمُهُ وَلَا يُسْلَمُهُ وَلَا
يَخْذُلُهُ

“Müslüman müslümanın kardeşidir, ona zulmetmez.”

Lâ yazlimuhû ve lâ yuslimuhû. “Onu götürüp de kâfire teslim etmez.” *Ve lâ yahzülühû.* “Onu yardıma muhtaç olduğu zamanda yardımsız bırakmaz.”

Müslümanlığın şîârı bu! Müslüman mazlum kardeşine nerede olsa yardım eder. Çeçenistan’da, Sancak’ta, Kosova’da, Bosna’da, Hersek’te, Trakya’da, Irak’ta, İran’da, Orta Asya’da, Cezayir’de, Mısır’da... Nerede olursa olsun; zalimi engelleyecek, mazlumun yardımına koşacak.

“Bir adam öldü, kabre konuldu.” diye bildiriyor Peygamber Efendimiz. Bu müslüman olmakla beraber kabre konulduğu zaman azap melekleri o insanın kafasına topuzlarla, tokmaklarla, azap âletleriyle vurmaya başladılar. Öyle vurdular ki kabrin içi ateş doldu ve o kabirde çok ızdırap çekti, çok acı çekti. Bu kabre konulmuş olan mevtâ, ölü çok kabir azabı çekti. Feryad u figan etti ve dedi ki;

“Ya ben müslümanım! Ya ben müslümanım!”

Azap melekleri, kabirde ona o azabı yapan melekler dediler ki;

“Sen müslümansın ama hayatındayken filanca zamanda filanca yerde müşrikler bir müslümana eziyet ediyorlardı, sen onun yanından geçtin, o müslümanın yardımına yetişmedin, imdadına koşmadın. Onun için bu azabı çekiyorsun!”

Kabirde azap çekiyor, âhirette de ne olacaksa olacak...

Onun için, şu dünya üzerinde, şu dünya hayatında, şu bizim yaşadığımız esnada en çok üzerinde durmamız gereken konulardan birisi adalet konusudur. Adaletli olacağız. Adaletli olmak çok önemlidir! Elimizde terazimiz olacak; yaptığımız her şeyi ölçülü, adaletli yapacağız, dengeli yapacağız, şeriatin ahkâmına uygun yapacağız; Kur’ân-ı Kerîm’e, hadîs-i şerîfe, fıkıh-ı şerîfin, fıkıh-ı İslâmînin hükmüne uygun yapacağız.

Tabii bu bilgili olmayı gerektiriyor. Bu kolay bir şey değil. Bazen iyi niyetli olmasına rağmen insan, iyi niyetli olur ama iyiyi bilmediği için yapamaz. “İyiyi yapacağım” derken

kötü yapar, “doğru yapacağım” derken eğri yapar, “yardım edeceğim” derken yardım ettiği insan kötüdür, yardım etmediği insan iyidir, karşı taraf iyidir. Yani bilmek lazım. Bilgi gerekiyor. Ayrıca feraset lazım. Mü'minin feraseti vardır. Çünkü bu çeşit mücadelelerde aldatmaca olur.

Türkiye’de Kıbrıs harekâtı esnasında Türk uçakları Türk gemisini bombaladılar, batırdılar. 52 tane askerimiz bizim uçakların attığı bombalarla o batan gemide öldü, şehit oldu, kazaya kurban gitti. Halbuki gemide Türk bayrağı vardı ve uçaklar yaklaştıkça Türk bayrağı sallıyorlardı; “Yahu vurmayın, etmeyin, biz Türküz!” diyorlardı. Gelen uçaklar Türk... Sanki Yunan uçağıymış gibi bombaladılar, batırdılar...

Buradan neyi anlatmak istiyoruz?

Doğruyu, gerçeğı anlamak için dikkatli olmak lazım.

Mesleğı savaşmak olan Hava Kuvvetleri ile Deniz Kuvvetleri bu işte ikisi de hatalı.

Bombalayan pilot diyor ki;

“Yahu bunlar Türk gemisi, bunlarda Türk bayrağı var.”

Genelkurmay’dan diyorlar ki;

“Bombala bombala, onlar sahte olarak Türk bayrağı asmıştır, Yunan gemisi onlar.”

İnsanın gerçeği bulması için çalışması lazım, dikkat etmesi lazım. Kur’an’ı bilmesi lazım. Kimin doğru kimin eğri olduğunu anlaması lazım.

Hz. Ali *radıyallahu anh ve kerramallâhu veche* Efendimiz diyor ki;

لَا تَعْرِفِ الْحَقَّ بِالرِّجَالِ إِعْرِفِ الْحَقَّ تَعْرِفُ أَهْلَهُ

Lâ ta’rifi’l-hakka bi’r-ricâl i’rifi’l-hakka ta’rif ehlehû. “Adamlara bakarak, adamların peşinden giderek, ‘Şu adam doğrudur canım, işte bunun yaptığı herhalde iyidir...’ diyerek hakikati anlamaya çalışma! Hakikati evvelâ kendin bil, tespit et; kimin hakikatten yana olduğunu, hakikat ehli olduğunu o zaman daha iyi anlarsın.”

“Ha bu sahtekâr, bu hakikatten yana değil. Bu haktan yana görünüyor; ama bu münâ-

fık, bu fasık, bu zalim, bu casus, bu hain!” diye insan o zaman anlar, yani gerçeği bilir-se...

Bir de tabii Allah’a sığınmak lazım. Allah’tan doğruyu kendisine göstermesini istemek lazım.

Yaptığımız dualardan birisi:

اللَّهُمَّ أَرِنَا الْحَقَّ حَقَّهُ وَارْزُقْنَا اتِّبَاعَهُ، وَأَرِنَا
الْبَاطِلَ بَاطِلًا، وَارْزُقْنَا اجْتِنَابَهُ

Allâhümme erine’l-hakka hakkan ve’rzuqne’ttibâahû. “Yâ Rabbi! Hakkın hak olduğunu göster de hakkı icrâ etmeye kuvvet ihsan eyle, hakkı işlemeyi nasip eyle.” Ve *erine’l-bâtıla bâtılen.* “Bâtılın bâtıl olduğunu da anlamak nasip et de...” Ve *ve’rzuqne’ctinâbehû.* “Bâtıldan korunmayı nasip eyle.”

İkisi de önemli! Hakkı tespit edip hakkı uygulamak lazım, bâtılı tespit edip bâtıldan korunmak lazım. Hayatımızın en önemli işi budur! Çünkü hayatımızda yaptığımız amel-lerden sorumluyuz. Amellerimizin doğru ol-

ması lazım. Doğru olması için de bu anlattığım muhakemeyi, mekanizmayı her işimizde kullanmamız lazım. Her yaptığımız işte muhakemeyi kullanmamız lazım.

Kısaca, her yaptığımız işte bir küçük muhakeme kurmamız lazım, bir küçük içtihat yapmamız lazım: “Şu işi şöyle yapsam nasıl olur, böyle yapsam nasıl olur?” Şahitler, deliller, avukatlar, savcılar... Sonunda; “Şöyle yapayım.” Küçük bir muhakeme. İnsanın kafasının içinde küçük bir muhakemesi olması lazım, olayı muhakeme etmesi lazım. Bir de feraseti olup da Allah’ın ona hakkı göstermesini Allah’tan istemek lazım. Mü’minin feraseti vardır. Mü’min örtülü, saklı olan [şeyleri,] yanlışların yanlış olduğunu feraseti ile anlar; başkalarının kötü sandığı şeyin iyi olduğunu feraseti ile anlar.

Evliyâullahtan bir zâtın yanına bir gayrimüslim müslüman elbisesi giydi, geldi. Sarık giydi, cübbe giydi. Halbuki Hz. Ömer *radiyallahu anh*’den beri İslâm ülkesinde yaşayan gayrimüslimlerin gayrimüslim olduğunu belirten bir alâmetle gezmesi devletin emriydi. “Siz gayrimüslim olduğunuz belli olacak şe-

kilde gezin.” Bellerinde *zünнар* denilen bir kuşak bağlarlardı, kıyafetlerinden, zünнарlarından “Bu gayrimüslim.” diye bilinirdi. İslâm ülkelerinde gayrimüslimin alâmeti vardı. O gayrimüslim alâmeti giymedi, müslüman kıyafeti ile geldi, camiye girdi, vaaz veren o evliyâullah zâtın yanına gitti. Peygamber Efendimiz’den rivayet edilmiş olan bir hadîs-i şerîfi sordu.

“Yâ üstaz! Ey hocam! Ey alim! Allah Resûlü Muhammed-i Mustafâ;

اتَّقُوا فِرَاسَةَ الْمُؤْمِنِ، فَإِنَّهُ يَنْظُرُ بِنُورِ اللَّهِ

İttekû firâsete’l-mü’mini fe-innehû yenzuru bi-nûrillah. ‘Mü’minin ferasetinden korkun, o Allah’ın nuru ile bakar, görür.’ buyurmuş. Bu ne demektir?” dedi.

Bu hadîs-i şerîfi sordu. Gayrimüslim, tebdîl-i kıyafet eylemiş, müslüman gibi camiye girmiş. Üstadın, o mürşid-i kâmilin yanına gelmiş, ona soruyor; “Bu hadis ne demek?” diye.

Ona şöyle baktı, dedi ki;

“Kelime-i şehâdet getir, müslüman ol. Şimdi müslüman olma zamanın geldi.”

Adam İslâm kıyafetinde; ama onun gayrimüslim olduğunu bildi, bir. İkincisi de; artık gayrimüslimliğinin bittiğini, o anda artık müslüman olması gerektiğini bildi. Orada iki kerâmet gösterdi. Gayrimüslim olduğunu bildi, gayrimüslimlik devresinin bittiğini de bildi. “Müslüman ol, kelime-i şehâdet getir; çünkü artık müslüman olma zamanın geldi.” dedi. Bir de tabii üçüncü bir şey yapmış oldu, o hadîs-i şerîfi göstermiş oldu. “Bak müslüman işte böyle ferasetli olur, böyle tebdîl-i kıyafet gelmiş adamı bile anlar.” demiş oldu.

Tabii bu da büyük bir şey. Feraset herkeşe verilmiyor. Ama insan çalışa çalışa, yani hep “doğruyu işleyeyim” diye gayret ede ede, Allah onu severse ona da verir. O zaman Allah’tan isteyen insana; “Yâ Rabbi! Bana doğruyu göstermeni istiyorum. Ben doğruyu uygulayacağım yâ Rabbi! Sen bana doğruyu göster, ben onu uygulayacağım!” diye dua edenin Allah duasını kabul eder. Yeter ki kalbi hâlis olsun, niyeti hâlis olsun.

Buradaki hüküm çok ağır: “Zalimin yanında ona yardım etmek için, onun zalim olduğunu bile bile [onun yanında] yürüyen insan İslâm’dan çıkar.” diyor. Az bir tehdit değil bu, çok büyük bir tehdit! Onun için, zalime yardım etmemek lazım.

Muîni zalimin dünyada erbâb-ı denâettir.

Osmanlıca ağır bir beyit bu. Namık Kemal böyle demiş: *Muîni zalimin dünyada erbâb-ı denâettir.* “Zalimin yardımcısı dünyada alçak insanlardır.” Çünkü yüksek insan olsa, imanlı olsa, takvâlı olsa, salih olsa zalime gidip yardım etmez. *Muîni*, yani yardım edicisi. *Muîni zalimin dünyada erbâb-ı denâettir.*

Bir de ikinci beyitte misal veriyor:

Köpektir zevk alan sayyâd-ı bîinsafa hizmetten.

“İnsafsız avcıya hizmetten zevk alan köpektir.” diyor.

Köpekler nasıl “hav hav” diye avcıya hizmet ederler... Giderler çalının içine, za-

vallı tavşanı oradan kaldırırlar, avcı da ‘güm’ diye patlatır, vurur. Kim yardım etti bu tavşanın çalının içinden çıkartılmasına?

Köpek yardım etti.

Zavallı ördekler, kuşlar çalılarının arasında dururken köpek onun kokusunu alır, “hav hav hav hav” bir saldırır, çalının içinden kuşları kaldırır, ondan sonra da avcı vurur.

Köpektir zevk alan sayyâd-ı bîinsafa hizmetten diye böyle söylemiş.

Ama Namık Kemal’in durumu faullu, kendisi doğruyu görememiş. Demin söylediğim konuya geliyoruz. Kimi zalim sayıyor?

Osmanlı devletini korumaya çalışan sultanı zalim sayıyor.

Kimin tarafında yer alıyor?

Avrupalılar’ın, Osmanlı devletini yıkmak isteyen Osmanlı devletinin düşmanlarının yanında yer alıyor, onların borusunu öttürüyor, onlar namına çalışıyor, sultanı tahtından indirtecek faaliyetler yapıyor, laflar söylüyor. Bak, gerçek ne kadar tersine döndü, tepetaklak oldu. “Vatan millet” diyor... *Dönersem*

kahpeyim millet yolunda bir azimetten. Böyle söylüyor. “Millet yolunda, vatan yolunda yapacağım güzel işlerden dönmem. Dönersem kahpeyim!” diyor. Hürriyet kasîdesinde koca koca palavralar, koca koca laflar... Ama senin tüm faaliyetlerin ne peki Namık Kemal?

Sen Osmanlı devletini yıkmaya çalışmışsın. Sen Fransızlar’ın oyuncağı olmuşsun. Sen yazık etmişsin. Senden sonra senin yüzünden memleket battı. Sultanı dediğin gibi devirdiler, ondan sonra da Osmanlı devletini parça parça parçaladılar. O zaman sultanın aleyhinde çalışanlar, Namık Kemal’in yanında, hürriyetçiler, Jön Türkler yanında yer alanlar, onlar yanlıştı; ama doğru gibi görünüyordu. Palavra öyle... Hâlâ da okullarda öyle öğretiliyor. Tevfik Fikret, Namık Kemal, Ziya Paşa; hepsi kahraman, hürriyet kahramanı! Ne hürriyeti ya, memleketi batırma şampiyonu! Hürriyet kahramanı değil.

Biz koca imparatorluktuk. Belgrad’dan Bağdat’a kadardık. Bütün petrol bölgeleri bizim elimizdeydi. Koca devlettik. Hudutlarımız buralara kadar dayanıyordu. Petrol vardı, her şeyimiz vardı, hacca kendi arazimiz-

den gidecektik, vizeye lüzum olmayacaktı, mukaddes yerler bizimdi, Mısır, Cezayir, Tunus, hepsi bizimdi. Kim bunları elimizden [çıkarttırdı?]

İşte bu hürriyet budalaları!

Çekiyor kafayı, “hürriyet kahramanıyım” diyor, sultanın aleyhinde yazıyor.

Onun için, Allah hepimize hakkı göster-sin.

Bu devirde de aynı şekilde inceliyorum, televizyonlara, radyolara, gazetelere, mecmualara, kitaplara bakıyorum; korkunç bir aldatmaca var, müthiş bir şaşırtmaca var! Her şey ters gösteriliyor. Kıyamet alâmeti! Her şeyin ters gösterilmesi kıyamet alâmeti-dir. İyi şeylerin kötü sayılması, kötü şeylerin de alkışlanması, “iyi” diye terğib ve teşvik edilmesi kıyamet alâmetidir. Kötülerin başa geçmesi, iyilerin hor hakil olması kıyamet alâmetidir. Tam öyle!

“Vatanı milleti seviyoruz.” diye başlık atan gazeteler vatan haini, yahudi! Yahudi sermayesi aslında... Kökeni bozuk, kökü bozuk... Vatan haini gibi tâkibata uğrayan,

mahkemelerde sürünen de asıl memleketin hakiki vatan evlâdı. Bayrağın karşısında hüngür hüngür ağlayan Amerikan uşağı, onların “gerici!” diye saldırdığı hakiki vatansever ötekiler. Amerika “Türkiye’de laiklik çok önemlidir, din düşmanlığına devam. Ben sizin arkanızdayım.” diyor; adam oradan ayıkmıyor, uyanmıyor. “Vay, Amerika beni alkışlıyor, beğeniyor, destekliyor...” Dış işleri sözcüsü bilmem hangi adam çıkıyor da böyle konuşuyor. “Yahu acaba ben kendi kaleme mi gol atıyorum, yanlış tarafta mıyım?” diye kafası ayıkmıyor. Ayıkın ne olduğunu bilen, o ayıkı bile bile yapanlar da var. Adamın dini bozuk, mezhebi bozuk, kafası bozuk, kalbi bozuk... Tamam, kökeni Ermeni; elbette Ermeniler’e yardımcı olacak. Kökeni bozuk bir inanç; tabii elbette orada böyle şeyler olmayacak. Bilenler de var ama kananlar da çok, kapılanlar da çok!

Çokları sonra pişmanlığını söylemedi mi?

Hatta yakın zamanda “Kahrolsun şeriat!” diye Ankara’da yürüyenlerin, o olayların arkasından şeriatın İslâm’ın kendisi olduğu, ahkâmı olduğu söylenince solcu birtakım şa-

hıslar; “Biz bu işin böyle olduğunu bilseydik yürümezdik. Biz şeriatı başka bir şey sanıyorduk. Şeriatın İslâm olduğunu bilseydik İslâm aleyhinde yürümezdik.” dediler. Bak, nasıl âlet oluyor... Bazısı âlet oluyor. Ama asıl o işi tertipleyenler biliyorlar.

Allah’tan bugün burada okuyalım diye besmeleyle çektim, bu sayfa çıktı. Kastım yok, kast-ı mahsûsum yok; ama isabet oldu.

Dikkat edin ki hiçbir sözünüz bir zalimi desteklemesin. Dikkat edin ki hiçbir davranışınız zalimi desteklemesin. Zalime “efendim” demek bile günahtır. Zalimi alkışlamak bile günahtır. Zalimin cephesinde görünmek bile günahtır. O taraftanmış gibi görünmek bile günahtır. Zulmün işlendiği yerde susmak da doğru değil. Cihadın en üstünü zalim sultanın karşısında hak sözü söylemektir. İslâm böyle.

Ama bizim Müslümanlığımız başka... Bizim Müslümanlığımız ile Peygamber Efendimiz’in zamanının Müslümanlığı arasında fark var.

İki çeşit Müslümanlık var: Bir; *sahabe Müslümanlığı*. İki; *zamâne Müslümanlığı*.

Benziyor. Sahabe Müslümanlığı, zamâne Müslümanlığı. Ama birbirine zıt iki İslâm. Sahabe Müslümanlığı başka bir şey. Zamâne Müslümanlığı: Adam bütün haramları işler, yine de “müslümanım” der. Bir de seni ve beni beğenmez. “Ne bu sakal yahu? Ne lüzum var?” diyor. “Ne bu başörtü ya? Ne lüzum var?” diyor. “Yirminci yüzyılda faiz yenilmez miymiş?” diyor. “Ne olurmuş, Ramazan Bayramı’nda arkadaşım evine ziyaret edip de bayram tebriğine gittiğim zaman bana şöyle şu kadarcık likör verirse, ben de o likörü içerssem ne olurmuş?” diyor. Kim diyor bunu?

Bizim İlâhiyat fakültesinden profesör diyor. İlahiyat fakültesinde profesör bana bunu diyor! Şu kadarcık likör içerse ne olurmuş.

Müftü sarık saranlara çatıyor; “Niye sarık sarıyorsunuz ya? Bırakın bu bid’at işleri!” diyor. Sarık sünnet, müftü “sarık bid’attir” diyor. Eskişehir’in bir kasabası... Arkadaşlar geldiler, şikâyet ettiler.

Cami içinde musafaha ediyoruz, cemaatten adamlar kızıyor. “Bu ne biçim iş ya, böyle

şey mi olur?” diyor. “Böyle tokalaşma mı olur? Tokalaşma böyle olur!” diyor.

Her şey karmakarış, darmadağın... Hepimiz büyük bir imtihan içindeyiz. Ve zor bir zamandayız; âhir zaman. Daha da dileriz ki durum daha zor, daha kötü olmasın. Çünkü Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

“Âhir zamanda insanın müslüman olması elinde ateşten bir parça, bir kor tutması kadar zor olacak.”

Hadi bakalım Müslümanlığını yaşa, tut bakalım. Ateşi tutabilir misin elinde?

İnsanın eli yanar.

Allah yardımcımız olsun.

“Zalimin yanında ona yardım etmek için, onun zalim olduğunu bile bile yürüyen insan İslâm’dan çıkmış olur.”

Zalime iltifat yok. Zalime alkış yok. Zalime destek yok. Zalime müsaade yok.

Ne olacak?

Zulmü engelleyecek. “Bu haksızlıktır. Bu yapılmasın, yapılmamalı!” diyecek.

Fakültenin birincisi kız; ama başörtülü. Vermiyorlar. Kazanıyor, birinci oluyor; vermiyorlar.

Neden?

Başörtülüymüş.

Böyle saçma şey mi olur?

Çalıştı ya... Genelge var; “Çalışkan, başarılı olsa da bu müslümanları atın!” diye. Çalışkan, başarılı da olsa... Ya bu bir iş yapıyor, işinde çalışkan ve başarılı olunca atmak ne demek?

Bu düpedüz zulümdür.

Neden oluyor?

Zulüm mikrobun ürediği gibi munasip ortam bulursa ürer, artar. Munasip ortam bulamazsa zulüm söner. Kış gününde ormanda yangın çıkar mı?

Çıkmaz.

Neden?

Orman ıslaktır, yapraklar yeşildir, yer ıslaktır; tutuşmaz. Kış gününde ormanda yangın olmaz, yaz gününde olur. Ortam kuruduğu

zaman, müsait olduğu zaman, hatta kırık bir şişenin dibinden güneş ışığı geçip mercek gibi bu tarafı [ısıtınca] yangın çıkıyor. “Atılmış şişelerden bile orman yangını çıkıyor.” diyorlar. Belki çoğu kasten yakılıyor ama... Kışın yakmak istesen de yanmaz. Odunu sobaya dolduruyorsun, üflüyorsun üflüyorsun, yanmıyor. Neden?

Odunlar yaş.

Zulüm ortam bulduğu zaman gelişir. O ortamı müsaitleştiren, uygunlaştıran insanlar da zulme ortak olmuş olurlar, cezalarını çekerler.

Bu hadis bu kadar. Çok hadis okumayacağım, üç tane okuyacağım, bitireceğim.

İkinci hadîs-i şerîf:

مَنْ مَشَى فِي ظُلْمَةِ اللَّيْلِ إِلَى الْمَسَاجِدِ، آتَاهُ اللَّهُ
نُورًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ

Men meşâ fî zulmeti'l-leyli ile'l-mesâcidi âtâhu'llâhu nûran yevme'l-kıyâmeti.

“Kim gecenin karanlığında mescitlere, cemaate yetişip de cemaatle namaz kılayım diye yürüyüp giderse Allah kıyamet gününde onu karanlıkta komaz, ona nur verir.”

“Sen mescitlere gitmiştin, mescitlere, cemaatlere devam ediyordun, karanlıktan korkmuyordun.” diye Allah ona kıyamet gününde nur verir. Önünü görür, arkasını görür, sıratı görerek geçer, cennete Allah’ın lütfuyla varır. Nursuz kalmaz, karanlıklarda kalmaz. Çünkü kıyamet gününde karanlıklarda kalmak çok kötü bir durum olacak.

Burada ne vardır?

Burada soğuk da olsa, karanlık da olsa cemaate devamın sevaplı olduğu işareti var. Yolların karanlık olması mazeret değildir.

O devri düşünelim; sokak lambaları yok, yollar muntazam değil, mehtap olmadığı zaman ortalık zifirî karanlık. Ama yine de akşama, yatsıya, sabaha gidecek.

Neden?

Sevap. Cemaatin kıymeti var. Cemaatle namaz kılmak evde yalnız kılmaktan 27 kat

daha sevaplı. Attığı her adımda bir günahı affolur, bir hasene kazanır, bir derece yükselir. Camiye gittiği zaman da camideki öteki mübarek insanların hatırına bunun evdeyken kabul olmayacak namazı kabul olur.

Onun için, camiler önemlidir. Daha doğrusu cemaat önemli. Birlik ve beraberlik önemli. Müslümanların birbirleriyle kenetlenmesi, birbirlerini sevmesi, birbirlerine destek olması, yardımcı olması, birbirlerini sevmesi önemli; işin aslı o! Ama onu sağlayacak olan şey de bir araya gelmektir. Bir araya gelmeden olmuyor. Bir araya geldiği zaman bu gibi şeyler oluyor. Ayrı ayrı durduğu zaman kim kime dumduma, kimsenin kimseden haberi olmuyor; zulme uğrayan zulme uğruyor, yardım görmüyor, aç kalan açlığından ölüyor, yardım görmüyor, kendi başına bir köşede kötü durumlara düşebiliyor.

Onun için hepimizin birliğin, beraberliğin, cemaatin önemini anlamamız lazım. Cemaatle namaz kılmanın sevabını kafamıza iyice yerleştirmemiz lazım. Namazları camide cemaatle kılmaya çalışmamız lazım. Camide cemaatle kaynaşmamız lazım. Cemaatin kö-

tüsüyle tanışıp onun kötülüklerini düzeltmeye çalışmamız lazım. Cemaatin iyisiyle tanışıp iyisinin iyiliğinden, kemâlinden, fazlından, ilminden, irfânından istifade etmeye çalışmamız lazım.

Cami müslümanın canıdır. Cami İslâm toplumunun kalbidir. Cami her türlü hayrın kaynağıdır. Cami Allah'ın evidir. Cami Allah'ın kullarını davet ettiği yerdir. Davete giden kullar davetin yapıcısı olan davet sahibinin ikrâmına nâil olur.

İkinci hadîs-i şerîf de bu.

Bir hadîs-i şerîf daha okuyalım:

مَنْ نَامَ عَلَى تَسْبِيحٍ أَوْ تَكْبِيرٍ أَوْ تَهْلِيلٍ أَوْ تَحْمِيدٍ،
بُعِثَ عَلَيْهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ؛ وَمَنْ نَامَ عَلَى غَفْلَةٍ، بُعِثَ
عَلَيْهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ. فَعُودُوا أَنْفُسَكُمْ الذِّكْرَ عِنْدَ
النَّوْمِ

Men nâme alâ tesbîhin ev tekbîrin ev tehlîlin ev tahmîdin buise aleyhâ yevme'l-kıyâmeti ve men nâme alâ ğafletin buise

yevme'l-kıyâmeti. Fe-avvidû enfüse-kümü'z-zikre inde'n-nevm.

[*Tesbih*, “Allahu Teâlâ] her türlü noksaklıktan münezzehtir, her türlü kemâlâtın sahibidir, Allah’ın her işi güzeldir, her işi mükemmeldir.” demektir. “Neylerse güzel eyler.” demektir.

Ev tekbîrin. “Yahut da *Allahu ekber* derse...”

Yani Allah’ın azametini, büyüklüğünü düşünürse.

Allahu Teâlâ hazretleri *ekberdir*, en büyüktür; *a’zamdır*, en uludur; *eceldir*, en yücedir, *a’lâdır*, en yüksektir. Hangi yönden baksan, maddeten, mânen, şu yönden, bu yönden, nereden baksan Allah en büyüktür. Tekbir de Allah’ın büyüklüğünü ifade etmektir. Allah’ın büyüklüğü karşısında kulluğunu idraktır. Onun için o da çok kıymetli bir sözdür. Ezanımız tekbirle başlıyor, namazımız tekbirle başlıyor, cenazeyi uğurlamamız tekbirle oluyor. Tekbir çok önemli!

Ev tahmîdin. “Yahut da [tahmid...]”

Tahmîd, elhamdülillah demek. “Yâ Rabbi! Sana hamd ü senâlar olsun.” Hamd Allah’ı övmektir; ama kendisine verilen nimetten dolayı övmektir. “Yâ Rabbi! Bana evlat verdin, elhamdülillah. Nimet verdin, elhamdülillah. Taam verdin, elhamdülillah. Sıhhat verdin, elhamdülillah. Akıl verdin, elhamdülillah. Kazanç verdin, elhamdülillah. Arkadaş verdin, elhamdülillah. Elhamdülillah, elhamdülillah, elhamdülillah...” Tamam. Veyahut böyle diyerek...

Ev tehlîlin. “Yahut da *lâ ilâhe illallah...*”

Dünya yaratıldığı zamandan beri insanoğulları Rablerini bilmekte yanlışlara sapıyorlar; ağaçlara, dağlara, putlara, nehirlere, kendi elleriyle yaptıkları timsallere, heykellere tapıyorlar, yalan yanlış şeylerle büyük günahlara giriyorlar. Kendilerini yaratan Allah, Allah’tan gayriye tapıyorlar. Kendilerine nimeti veren Allah, Allah’tan gayriye tapıyorlar. Olmaz böyle şey!

İnsanoğlunun en büyük zulmü, nedir?

Şirktir.

إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ

*İnne'ş-şirke le-zulmün azîm.*²

En büyük suç şirktir; Allah'ı bilememektir, müşrik olmaktır, kâfir olmaktır.

Maalesef insan bunu hep yapıyor. Hz. Âdem *aleyhisselâm*'ın zamanından beri eski peygamberlerin kavimleri -eski eserleri, eski şehirleri, harabeleri inceleyelim- hep olmadık şeylere tapmışlar, heykellere tapmışlar.

Onun için, *lâ ilâhe illallah* da çok önemli.

“Benim ve benden önceki bütün peygamberlerin söylediği en kıymetli söz, en faziletli söz, en değerli söz *lâ ilâhe illallah* sözüdür.” buyuruyor Peygamber Efendimiz.

أَفْضَلُ مَا قُلْتُ أَنَا وَالنَّبِيُّونَ مِنْ قَبْلِي: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ

Efdalu mâ kultü ene ve'n-nebiyyûne min kablî: lâ ilâhe illallahu vahdehû lâ şerîke lehû.

² 31/Lokman, 13.

En kıymetli söz budur: “Allah’tan başka ilah yok.”

Yaradanımız bir tane. Putlar, haçlar, uydurma ilahlar, heykeller, Budalar veyahut yalan yanlış inançlar veya bir sürü tanrılar, Zeusler, Artemisler, Venüsler, Jüpiterler; hepsi yalan, hepsi zulüm, hepsi haksızlık! *Lâ ilâhe illallah*; en mühimi o!

İşte insan bunları söyleyerek uyursa; ya *sübhanallah* diyerek, ya *elhamdülillah* diyerek, ya *Allahu ekber* diyerek, ya *lâ ilâhe illallah* diyerek uyursa -uyuyor işte, yatıyor uyuyor- kıyamet gününde bu sözlerle ba’s olunur.

والبعث بعد الموت حق

Ve’l-ba’su ba’de’l-mevti hakkun.

Öldükten sonra dirilmek olacak mı?

Olacak. Herkes kabirden kalkacak, *ba’su ba’de’l-mevt*, mahşer yerinde toplanacak. Tamam, nasıl kalkacak kabrinden?

Dünyada öyle uyuyan *lâ ilâhe illallah* diye diye, *Allahu ekber* diye diye, *elhamdülil-*

lah diye diye, *sübhanallah* diye diye kalkacak.

Ve men nâme alâ ğafletin. Habersiz, gafil uyuyan kimse?

Hiç öyle şeyler aklına gelmiyor. Yoruldu, eve girdi, anahtarı çevirdi, yüznumaraya gitti, işini bitirdi, yatağa balıklama atladı, yorganı çekti, uyudu. Ne namaz var, ne abdest var, ne tesbih var, ne zikir var, ne düşünce var... Çok yorulmuş beyefendi... Gündüz sanki büyük matah işler yapmış gibi çok yorulmuş, yatağa yattı, bir dakika sonra da horul horul uyumaya başladı. Gafletle uyudu. Hiç ne Allah'tan haberi var, ne Allah'a kulluktan haberi var, ne görevlerinden, ne ibadetlerden haberi var. Yattı, uyudu...

“Kim gaflet üzere uyursa...”

Buise aleyhâ yevme'l-kıyâmeti. “Gafletle kalkar.”

“*Ba'su ba'de'l-mevt* günü, mahşer günü gafletle kalkar.”

Onun için Efendimiz; *fe-avvidû enfüse-kümü'z-zikre inde'n-nevm.* “Uyuyacağınız

zaman kendinizi zikrederek uyumaya alıştırın. Zikirle uyuyun, zikir ede ede uyumaya kendinizi alıştırtın.” diyor.

Yatarken neler okunur?

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz’in tavsiye ettiği dualar var; “Şöyle diyeceksin, böyle diyeceksin...” diye. Sonra tavsiye ettiği sûreler var; “Şu sûreyi okuyacaksın, şu sûreyi okuyacaksın...” diye.

Mesela *Âyete’l-kürsî*’yi okuyarak uyursa bir insan, o gece şeytan ona asla zarar veremez. “*Âyete’l-kürsî: Allahu lâ ilâhe illâ hüve’l-hayyu’l-kayyûm*’u okuyup onunla uyursa şeytan ona asla zarar veremez.” diyor Peygamber Efendimiz.

Peygamber Efendimiz Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*’ı zekât için getirilip bırakılmış olan gıdaların yanında nöbetçi bırakmış. “Sen bunları bekle.” Ne geldiyse; hurma, arpa, buğday, vesaire... Onlar fukarâya dağıtılacak.

Veyahut dağıtıldı da dağıtılmayanlar duruyor, bir bekçinin orada bekletilmesi lazım. “Sen bekle.” demiş. Geceleyin birisi gelmiş,

avuç avuç o Şeyleri almaya baŐlayınca Eb  Hüreyre *radiyallahu anh* onu yakalamış.

“Seni hırsız seni! Seni Resûlullah’a götüreceğim!”

“Beni bırak. Ben çok fakirim, çoluk çocuğum çok fazla, ondan yaptım.” demiş.

Yalvarmış, yakarmıŐ. Eb  Hüreyre *radiyallahu anh* acımıŐ, o adamı salmıŐ. Yani bir Şey aldırtmadı, çalarken yakaladı, o da çok yalvarınca salıvermiş.

Ertesi sabah camiye gittiği zaman Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Yâ Eb  Hüreyre, gel bakalım buraya. Dün akşam senin yakaladığın esirin sana ne dedi?”

Bak, Peygamber Efendimiz evvelki akşam, geceleyin onun işini biliyor. Allah bildirmiŐ, biliyor.

“Senin esirin sana ne dedi?”

“Y  Resûlallah, yakaladığım zaman ‘oluk çocuğum çok, fakirim.’ dedi.”

“Yalan söyledi.” diyor Peygamber Efendimiz.

Bak, onu da biliyor. Gelenin yalan söylediğini de biliyor.

“Sonra yine gelecek.” dedi.

Bak, yine geleceğini de biliyor.

Bu nedir?

Allah bildirdi mi Allah’ın sevgili kulları bazı şeyleri bilir. Bunun işaretidir bu.

Bunu niye söylüyorum?

Birtakım kurulu adamlar var, yukarıdan kendilerine nasıl konuşma isteniyorsa, kurduğun zaman onları söylüyor. “Kerâmet yoktur! Tasavvuf yoktur! Tarikat yoktur! Zikir yoktur!..” E var, bunların hepsi var; şeriatte de var, din kitaplarında da var, Kur’an’da da var, hadiste de var. Niye böyle diyor?

Bunu böyle kurdular. Sahibinin sesi bu. Kurduğu zaman aynı şeyleri söyler. Her seferinde kursan her seferinde söyler.

Onun için bu hadisleri söylüyorum. Bu hadîs-i şerîf sahih.

“Yine gelecek.” diyor.

Bak, Peygamber Efendimiz kaç şeyi birden biliyor.

Herif ne demiş İstanbul’da?

“Gaybı peygamberler de bilmez.”

Sen şimdi lafı karıştırma. Tabii gaybın her tarafını kimse bilmez. Ama Allah bildirdiği zaman bak, Peygamber Efendimiz bazı şeyleri biliyor. Evet, bilmediği şeyler de vardır, her şeyi bilmez. Her şeyi bilmek Allah’a mahsus. Kul her şeyi bilmez tabii. Sen lafı karıştırma, doğru düzgün konuş. “Peygamberler de bilmez.” Bak nasıl biliyor; yalan söylediğini biliyor. Ebû Hüreyre söylemeden akşam Ebû Hüreyre’nin öyle birisini yakaladığını biliyor. Onun ertesi gün yine geleceğini biliyor.

Ertesi gün tabii Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* uyanık, saklanmış, gözetlemiş. Yine gelmiş, gıdayı avuçlarken yine ensesinde bitmiş, yakalamış. Yine yalvarmış.

“Yahu, gelmeyecektim ama işte geldim. Çok fakirim, çoluk çocuğun ihtiyacı var, dayanamadım, Resûlullah’a götürme...”

Ebû Hüreyre yine salıvermiş.

Ertesi gün Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Yâ Ebâ Hüreyre, senin esirin ne yaptı dün gece yine?”

“Yine geldi yâ Resûlallah, sizin söylediğiniz gibi. Yine fakir olduğunu söyledi, yine çoluk çocuğunun kalabalık olduğunu söyledi.”

“Yalan söylemiş. Yine gelecek.” diyor.

Üçüncü gece yine geleceğini söylüyor.

Üçüncü gece yine Ebû Hüreyre *radiyallahu anh* pusuya yatıyor, saklanıyor. Yine gelince yakalıyor.

“Sen artık işi çok ettin ya... İkidir seni salıverdim, ‘gelmeyeceğim’ dedin, yine geliyorsun. Seni Resûlullah’a mutlaka götüreceğim!”

Diyor ki;

“Götürme. Ben sana güzel bir şey öğreteceğim.”

“Ne öğreteceksin?” diyor.

“Bir insan akşamleyin *Âyete’l-kürsî*’yi okursa şeytan ona asla hiç zarar veremez.” diyor.

“Peki” diyor, salıveriyor, söz verdiği için...

Peygamber Efendimiz ertesi gün yine diyor ki;

“Senin esirin ne yaptı dün gece?”

“Yine geldi yâ Resûlallah. Yine yakaladım. Bana bir şey öğretti; güya *Âyete’l-kürsî* okunursa şeytan ona zarar vermezmiş.”

Diyor ki;

“Yalancının ta kendisi olduğu halde doğru söylemiş.” diyor.

Ve hüve kezzûbun. “Çok yalancı olduğu halde, yalan söylemek mesleği olduğu halde doğru söylemiş.” diyor Peygamber Efendimiz.

Âyete’l-kürsî’yi okuyunca şeytan insanın malına, canına zarar veremez. Doğru bu. Sahih hadis bu.

“Peki yâ Ebâ Hüreyre, sen bu gelenin kim olduğunu bildin mi?”

“Bilemedim yâ Resûlallah.”

“O şeytandı.” diyor.

Şeytanın insan sûretinde gelmesi, Cebrail *aleyhisselâm*’ın insan sûretinde gelmesi, meleğin insan sûretinde gelmesi olur. İbrahim *aleyhisselâm*’a insan sûretinde geldiler, insan sandı. Peygamber Efendimiz ashâbı ile otururken Cebrail *aleyhisselam* insan sûretinde geldi, insan sandılar. Gittiği zaman;

“Bu kimdi, biliyor musunuz?” dedi.

“Bilmiyoruz yâ Resûlallah, Allah ve Resûlü daha iyi bilir.”

“O Cebrail’di.” dedi.

Şeytanın ve meleklerin insanlar arasına girip insan sûretinde görünmesi vardır. Olabilir, olmuştur. Tarihte olmuştur, Kur’an’da olmuştur, Peygamber Efendimiz’in asr-ı saadetinde olmuştur, her zaman olur. Olabilir. Meleklerle inanmıyor muyuz?

Âmentü billâhi ve melâiketihî. Melekler var.

Melekler insan şekline girebilir mi?

Girer.

İnsan gibi görünebilirler mi?

Görünürler.

Şeytan?

Şeytan da insan sûretine girip görünebilir.

Bunları niçin anlattık?

Gece yatarken *Âyete'l-kürsî*'yi okumayı âdet edinin diye anlattık.

Kulhüvallah, kul eûzü bi-rabbi'l-felak, kul eûzü bi-rabbi'n-nâs'ı okuyun.

Sonra bir de, gece yatarken yapılan dualardan bir tanesini söyleyelim mesela... Nasıl diyecek:

اللَّهُمَّ أَسْلَمْتُ نَفْسِي إِلَيْكَ، وَوَجَّهْتُ وَجْهِي إِلَيْكَ،
وَأَلْجَأْتُ ظَهْرِي إِلَيْكَ، وَفَوَّضْتُ أَمْرِي إِلَيْكَ، رَغْبَةً
وَرَهْبَةً إِلَيْكَ، لَا مَلْجَأَ وَلَا مَنْجَا مِنْكَ إِلَّا إِلَيْكَ،

أَمَنْتُ بِكِتَابِكَ الَّذِي أَنْزَلْتَ، وَبِنَبِيِّكَ الَّذِي أَرْسَلْتَ

Allâhümme eslemtü nefsi ileyke. “Yâ Rabbi! Ben vücudumu sana teslim ettim, sana emanet ettim.” *Ve veccehtü vechî ileyke.* “Yönümü senin dergâhına döndüm.” *Ve fev-vaddu emrî ileyke.* “İşimi sana havale ettim.” *Ve elce'tü zahrî ileyke.* “Sırtımı sana dayadım yâ Rabbi!” *Rağbeten ve rehbeten ileyke.* “Hem seni isteyerek, hem senin kahrından korkarak sana geldim yâ Rabbi!” *Âmentü bi-kitâbike'llezî enzelte.* “Muhammed-i Mustafâ'na indirdiğin Kur'ân-ı Kerîm'ine inandım yâ Rabbi!” *Ve nebiyyike'llezî erselte.* “Göndermiş olduğun o Muhammed-i Mustafâ'na inandım yâ Rabbi!”

Burada ne yapmış oluyor böyle deyince?

İmanını tazelemiş oluyor. İmanını tazeleyerek böylece yatmış oluyor, Allah'a sığınmış oluyor.

Sonra başka bir dua:

اللهم ايقظنى فى احب الساعة اليك واستعملنى
باحب اعمال لديك .

*Allâhümme eykızñî fî ehabbi's-saati
ileyke ve'stağmilnî bi-ehabbi a'mâli ledeyke.*

“Yâ Rabbi! Ben şimdi yatıyorum ya, kendimden geçeceğim, ne yaptığımdan haberim olmayacak; sen beni senin en sevdiğin saatte uyandır. Hangi saati en çok seviyorsan, hangi saatte sana ibadet edilmesini seviyorsan en sevdiğin saatte beni uyandır, en sevdiğin ibadeti yapmaya beni muvaffak eyle yâ Rabbi! Yardım et yâ Rabbi!”

Neden yardım istiyoruz Allah'tan?

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

İyyâke na'budu ve iyyâke nesteîn³ dediğimiz için; “Ancak senden yardım isteriz, ancak sana ibadet ederiz yâ Rabbi!”

“Fayda vereceksen sen verirsin, zarar gelirse senden gelir. Ben senden istiyorum!”

³ 1/Fâtiha, 5.

dediğimiz için, imanımızdan dolayı böyle oluyor, aziz ve sevgili kardeşlerim.

Allahu Teâlâ hazretleri bizi mü'min-i kâmil eylesin. Sevdığı kul eylesin. Habîb-i Edîbi'nin sevdiği ümmet olmamızı nasip eylesin. Sünnet-i seniyyeye uymayı nasip eylesin. Kur'an'ın ehli olmayı nasip eylesin. Tam müslüman olarak yaşamayı nasip eylesin. Huzuruna tam müslüman olarak varmayı nasip eylesin.

Allah hepinizden razı olsun.

Sübhâne rabbînâ rabbi'l-izzeti ammâ ya-sifûn ve selâmun alâ cemîi'l-enbiyâi ve'l-mürselîne ve alâ külli ecmaîn. Ve'l-hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemin.

el-Fâtiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

5 Zilka'de 1417 / 14.03.1997

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız](#)

